

at man fra en Kurs af omkring 90, det Sted, hvor vi nu befinder os, kunde fastlægge en gradvis Stigning op til Pari, men Nationalbanken siger jo, naar man spørger den, at den ikke kan paatage sig Forpligtelse til at føre en saadan Politik, da den ikke kan overse Virkningerne af en Forpligtelse til at opkøbe al den fremmede Valuta, der under en saadan Ordning kunde blive bragt paa Markedet paa Københavns Børs. Men rent bortset herfra vilde det under de nuværende usikre økonomiske Forhold være betænkeligt at fastlægge bestemte Terminer for Stigningen, saafremt man ikke tog et ret langt Aaremaal til at gaa det sidste Stykke Vej op til Pari.

Frygten for, at det forelagte Lovforslags Vedtagelse skulde føre til, at Kronen meget hurtigt gik i Pari, forstaaer jeg ikke. Man taler om, at Spekulationen skulde føle sig tryk og derfor sætte ind, men den Spekulation, der sætter ind ved en Kurs af 93 eller derover, kan dog ikke ud fra almindelige logiske Synsmaader gøre dette i Tillid til en Lov, der tillader Kursen at falde endog ned til 86. Jeg ser i øvrigt intet, der i Øjeblikket kan animere hertil. Det udbredte Ønske om en Pause i Kronestigningen og de fremsatte Nedskæringsønsker kan vel ikke virke stimulerende paa Spekulationen, saa hvis den alligevel sætter ind, maa der formentlig foreligge andre Aarsager dertil end det Lovforslag, vi her behandler.

Hvad Lovforslagets enkelte Bestemmelser angaar, er de jo let overskuelige. Bundkursen i den gamle Lov hæves fra omkring 70 til $88\frac{3}{4}$ med Ret for Nationalbanken til at gaa ned til $85\frac{3}{4}$, naar Ministeren for Industri, Handel og Søfart sammen med Valutaudvalget er enig derom; Dollarkreditten paa de 40 Mill. Kr. stilles til Nationalbankens Raadighed, naar Godkendelse foreligger fra Ministeren for Industri, Handel og Søfart, Finansministeren og Valutaudvalget; Kursegaliseringsfonden afvikles, og til Erstatning for de 10 Mill. Dollars, som herved forsvinder, faar Nationalbanken Ret til at optage en Kredit paa 3 Mill. £. Dette er det væsentligste af, hvad man tilsigter med Lovforslaget.

Med disse Bemærkninger skal jeg have den Ære paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme i det høje Ting.

Jensen (Aale): Det foreliggende Lovforslag har i Folketinget været Genstand for en meget indgaaende Drøftelse, og det er kun et Aar siden — ja, knapt nok det —

at vi her i Tinget behandlede og vedtog den Lov, som nu skal ændres ved det foreliggende Lovforslag. Det er ikke saa underligt, at et saadant Lovforslag bliver indgaaende drøftet, thi om denne Sag som om saa mange andre, men vel nok i særlig Grad om denne Sag, er der mange Meninger. Og det er ikke underligt, at der blandt Lægfolk er mange Meninger, naar der ogsaa blandt de saakaldte lærde kan være saa stor Strid om, hvad der maa anses for det bedste til Modvirkning af den lave Kronekurs, vi har haft i de senere Aar. Men der er alligevel visse Ting, som man i alt væsentligt er enig om. Alle er saaledes sikkert enige om, at det bedste vil være at fastlægge Kronen, idet de store Kurssvingninger, som Kronen har været Genstand for i de senere Aar, er meget uheldige. Jeg tænker her ikke alene paa, at den svingende Kronekurs giver Anledning til Spekulation i Kronen, thi Penge er jo en Vare, som der kan handles med ligesom med en hvilken som helst anden Vare, men den kan ogsaa medføre skæbnesvangre Virkninger f. Eks. for Landmanden, naar det træffer sig saa uheldigt, som Tilfældet i Aar har været, at Kronekursen er lav om Foraaret, naar mange køber Kreaturer, som de lægger i Græsfernerne med det for Øje at afhænde dem om Efteraaret, og den saa stiger stærkt til Efteraaret; saa bliver ganske naturligt Fortjenesten formindsket — for det sidste Aars Vedkommende er Fortjenesten ikke alene formindsket, den er helt udeblevet, og der er endogsaa enkelte Steder fremkommet Tab. Skulde noget lignende gentage sig til næste Aar, vilde det faa skæbnesvangre Følger for de paagældende Landmænd. Og som det er gaaet for Landbruget, kan det selvfølgelig gaa for mange andre Erhverv, men enhver taler jo bedst om de Ting, han har nogen Forstand paa, og det tror jeg dog at have paa dette Omraade.

Man siger, at Lovgivningsmagten ikke kan gøre noget til, om Kronen stiger eller falder. Det er selvfølgelig ikke saa let for Lægmand med ret stor Virkning at tale med herom, men jeg tror dog at kunne sige saa meget, at der ikke har været gjort noget alvorligt for at modvirke Kronens Fald, og jeg tror, at de, der vil være ærlige, maa indrømme, at der ikke alene kunde have været gjort noget, men at der burde have været gjort noget. De, som har modsat sig, at der blev gjort noget i sin Tid, har paataget sig et meget stort Ansvar, ja, et meget større Ansvar end det, der paa hviler dem, der talte fra vor Side forud for sidste Valg, hvilket den ærede Ordfører for